

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

— Praf l-am făcut! —

Din Expoziția Anuală de Grafică — 1966

urzica

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

Din însemnările unui trandafir

- Fiecare roză, e un boboc de fată.
- Fiți atenți, fraților. Nu vă lăsați duși cu zăhărelul, că ajungeți dulceață de trandafiri.
- Rozele când aud de moarte nu se cutremură. Se scutură de ea.
- Oamenii nu ne cunosc suflul. Pretind că ar fi parfum.
- Toamna se numără bobocii. Nu la noi, la rațe.
- Fiți tari, rozelor! Nu vă dați în vânt, după orice adiere.
- Fiecare petală care cade, e o foaie care ni s-a rupt din calendar.
- Ghimpii sînt, totdeauna, în legitimă apărare.
- Când rozele se îndrăgostesc, li se urcă fluturii la cap.
- Vasul de flori, e antecamera morții.
- Nu mă supără femeile care se numesc Roza, dar mă enervează bărbații pe care îi cheamă Trandafir.
- Măceșii, sînt trandafiri scăpați.
- Să nu uite ortodocșii că, dacă ei ne taie, — noi — îi atingem la... mir.
- Ah! Mă usuc după apă!...
- Așa e când ești afemeiat! Mori la corsajul unei femei frumoase, în loc să decedezi, cinstit, la tine acasă, cu toate neamurile pe strat.
- Nu orice moft de albină e elefant fiindcă are trompă.
- Nu credeți în grădinari. Neucid din dragoste.
- Fetele de la țară au infirmat toate legile firii, sădesc trandafiri, în obraji.
- Într-o zi m-a atacat un vierme veninos. L-am ucis numai cu un pic de parfum.

A. LUCACI

FĂRĂ CUVINTE

Stagiarul

I. AVIAN

Cînd Paul Cătănuț a terminat facultatea, nu avea încă 25 de ani. Nu avea nici experiență. Atît avea: o diplomă. De inginer. E bine să ai 25 de ani și diploma de inginer. Înseamnă că la bază există tinerețe și învățatură.

Dacă ești repartizat la o întreprindere care te primește cu brațele deschise, înseamnă că prima etapă a planului de mulțumire personală a fost îndeplinită. E drept că după aceea urmează etapa a doua: pe linie de Fiat cu plimbări sub clar de lună, sub clar de soare ori sub clar de Ofițerul stării civile, și că, mai urmează uneori și etapa a treia cu plimbări sub clar de tribunal sau sub clar de pensie alimentară. Dar să ne oprim deocamdată la prima etapă. Aceea care prezintă interes pentru proaspătul inginer Paul Cătănuț.

Iată-l intrînd întîia oară pe poarta principală a fabricii. A fost întîmpinat cu căldură. Dacă ar exista un termometru care să măsoare temperatura unor asemenea împrejurări, mercurul ar arăta cel puțin 140 de grade la umbră. Director, inginer-șef, inginer neșef, meșteri, viitori meșteri și în general cele câteva zeci de suflete de tehnicieni și specialiști aflătoare în secție l-au primit ca pe un frate mai mic, mai mare sau mezin, în funcție de situație.

O tină ră fată cu bentițe în cosițe, cu buje în obrăjori și cu mure în ochi (aici nu mrimcază, dar fata era totuși o poezie), întins atît de sfioasă o floare, de parcă i- fi oferit o floare de lămîiță...

Paulică s-a simțit bine în secție. Inginerul nostru a prins să învețe meserie temeinic fiindcă diplomă fără practică e ca un pantof «Romarta» nr. 39 încălțat pe un picior 44 frumos, dar nu poți face un pas înainte.

După un an, trei ingineri urmau să plece în străinătate pentru specializare. Trei. Paul Cătănuț era al cincilea pe listă. S-a zbatut băiatul și iată-l al patrulea. Radios dar fără folos. S-a mai zbatut Paulică pe la inginerul șef, s-a zbatut inginerul-șef pe la directorul s-a mai zbatut directorul pe la Directorul generală, și iată-l pe Paulică al nostru împechetat și sorbind fericit dintr-un suc cu pe la fereastra unui Tarom. Merita băiatul suc, și paiul, și fereastra Taromului, fiind în cele 12 luni se dovedise un element de toinic.

Și după trei luni, țanțoș, iată-l pe Paulică al nostru descinzînd, în țară, dintr-o Saben. Era alt om! Alt caracter! Haină de lustru cravate cu balerină sub nod, etichete și valiză scrise în diverse graiuri și cu magnatonofon portabil aruncat neglijent pe ume. E drept că, în afara bagajului cu etichet

VALERIA BOICULESI

Imprudente cu Minuni

— Dansați, duduie?

...Țipul era blond
precum arhanghelul Gavril;
mizase
pe-un splendid cioc de țap, —
pe-un vagabond
curent de uși
cu jazz de țevi
și vase...

Și nu l-am refuzat!
Nici eu nu știu
cum m-am trezit evoluind
pe lângă
trompeta hurducându-mă-ntr-un viu
și proaspăt junghi
înfipt
în talpa stângă...

Cum este și firesc,
escaladat
în norii de «Arome» și-alte cele,
el mina-mi strinse strașnic
c-un oftat,
sorbindu-mă
ca pe-un coniac
cu stele...
Un dialog eliptic
poate fi
de complezență sau necesitate —
prudent —

cu imprudența de-a-i vorbi
de ochii fetei mele
măritate...

Și-atunci...
văzui minunea!
(invers acum
Petrache Lupu, cică, o văzuse!)
El se opri, nleemnind, sub nori de fum
pre cînd
trompeta mică
încă nu se...

Și-aveam atîtea să-i mai spun
că nici...
Dar dinsul,
c-un efort de cuvîntă, —
pe punctul de-a dispărea, —
cu ochii mici
mi-a declarat
că are-n zori
ședință!

A. POCH

Conducerile unor unități agricole trăgănează ridicarea construcțiilor agrozootehnice

— Ați pus în sfîrșit piatra fundamentală, tovarășe președinte!

CĂTĂNUȚĂ

adusesse și un prețios bagaj de cunoștințe. Oamenii din fabrică se bucurau. Paulică, pe lângă vîndiac matlasat, magnetofon și microsioane, asimilase, după cum spuneam, și metode tehnice moderne, utile întreprinderii sale. Sfirșindu-și cu bune rezultate prima tranșă a planului de mulțumire personală, Cătănuț a trecut pe nesimțite la etapa a doua: însurătoarea. Și a propus fabricii următoarea formulă de diviziune a muncii: el să-și caute consoartă, fabrica să-i caute casă. Conducerea a acceptat, fericită că inginerășul nu i-a trasat și prima parte a diviziunii. Cu depistarea soției nu s-au ivit probleme: a găsit-o Paulică destul de lesne, întrucît în acel sezon respectivul produs se afla în stocuri supranormative, nu necesita viza organelor puterji locale și nici nu trebuia căpătuită fata din fondurile întreprinderii... Chestiunea locuinței însă a ridicat unele greutăți, deoarece apartamentele ridicate pe cheltuiala fabricii fuseseră repartizate. Dar ce nu face întreprinderea pentru un cadru bun, destoinic și bine specializat?! Oamenii s-au pus pe capul forurilor. Au alergat, au explicat, au rugat, au suspinat. Un suspin lung de două camere, hol, baie și bucătărie într-un bloc nou. Nici nu se putea altfel. Soață nouă în casă veche? Nu merge...

Și iată-l pe Paulică al nostru specializat

pe banii fabricii, instalat într-o locuință din banii fabricii. O să spuneți desigur că nevasta a luat-o pe banii lui. Într-adevăr, nimeni nu tăgăduiește. De aceea nu a părăsit-o... Dar fabrica?... Ei, cu fabrica povestea e mai complicată.

A intrat Cătănuț într-o dimineață în biroul conducerii: «Tovarășe director, la revedere». «Vrei să spui bună ziua». «Nu, tovarășe director, eu știu mai bine ce vreau să spun. La revedere. Vă rog să-mi aprobați transferul».

Directorul făcu doi ochi ca omul trezit brusc după ce a înghițit cinci tablete Valenal, și îngînă: «Cum adică? Ce înseamnă transfer?» «Păi... încercă să se disculpe cu o glumă Paulică, transfer vine de la latinescul «transferro», și înseamnă... nu știu exact ce înseamnă, dar vă rog să mi-l semnați...».

Treptat, directorul își reveni: «De unde pînă unde ți s-a năzărit transfer?» «Să zicem de aici, de la dumneavoastră, pînă la fabrica de lângă gară».

În următoarele cinci minute, în birou se adunase 2/3 din conducerea fabricii. Și începură dezbaterile. În prezidiu se afla inginerășul, iar ceilalți se înscriau cumînți la cuvînt: «E posibil, tovarășe Cătănuț, să pleci din fabrica unde ți-ai făcut stagiul?» «Nu-i posibil,

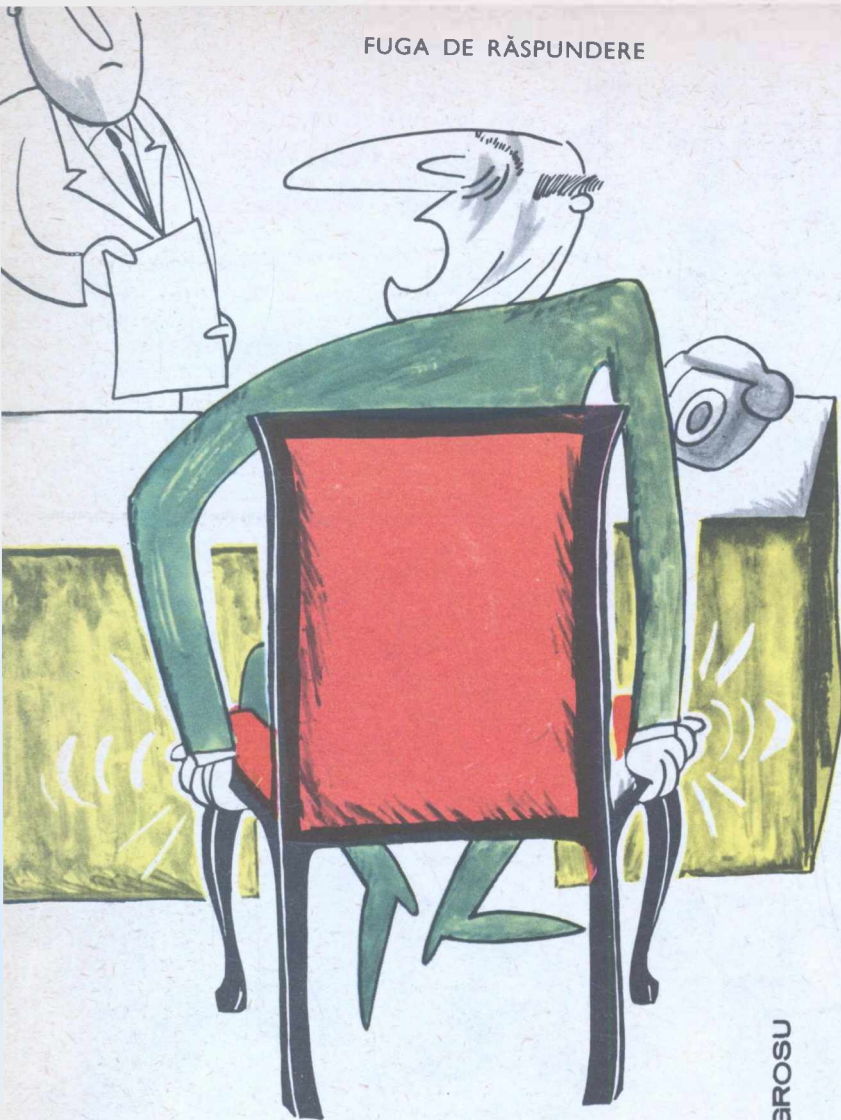
(urmare în pag. 12)

În unele magazine de confecții, mărfurile sînt păstrate în mod neglijent.

P. DUMITRESCU

— A cita oară să-ți spun că ești acasă și nu... la magazin!!!

— Nu pot semna, tovarășe!

M. GROSU

NOUTĂȚI MUZICALE

Casa de discuri «Electrecord» anunță ca ultimă noutate că nu a imprimat nici un disc cu formația orchestrală a cooperativei «Tehno-Metalica», formație al cărei instructor este tovarășul Niță Vlădescu, care primește și salariu, deși nu este autorizat de Casa creației populare să facă această muncă neavînd pregătirea corespunzătoare. Dar sacrificîndu-se pentru artă, Niță Vlădescu ia salariu și fără autorizație.

Tot Casa de discuri «Electrecord» mai anunță și o altă noutate muzicală și anume că n-a imprimat nimic nici cu formația orchestrală a Casei de cultură a raionului Lenin, care formație este alcătuită în majoritate tot din orcheștrani de la Tehno-Metalica. Formația este condusă de un anume Niță Vlădescu, care este instructor salariat și la această Casă de cultură, de unde ia cu totul alt salariu decît cel de la Tehno-Metalica.

În sfîrșit, tot Casa de discuri «Electrecord» anunță că nu a imprimat nici un «solo voce» cu un salariat de la serviciul planificare al Atelierelor «9 Mai» din B-dul Armata Poporului, salariat care, lucrînd la acest serviciu, se pricepe în probleme economice, n-are voce și se numește Niță Vlădescu.

După cum se vede, ce-i trebuie lui Casa de discuri, cînd i se deschide în trei locuri casa de bani?

Do, re, mi, fa, sol, la, si-i merge, dom'le! (în loc de «si», citiți «și», care nu-i notă muzicală).

S.R.

Rubrica medicală

Începînd cu acest număr și terminînd eventual tot cu acest număr, inaugurăm rubrica medicală. Cititorii sînt rugați să se adreseze cu toată încrederea, întrucît dispunem de medici specialiști. Și redactorii noștri au fost tratați de aceeași medici. Și vedeți ce-a ieșit.

Azi ne vom ocupa de:

ASTENII

Astenia este o boală foarte la modă. Cel mai vechi astenic despre care pomeniște istoria a fost împăratul Nero. Nero a fost acela care a dat foc Romei pentru ca astfel palatul său să aibă încălzire centrală. După această întîmplare i s-a eliberat un certificat medical cu mențiunea «ameliorat».

Astenia sau nevroza astenică are mai multe variante: astenia de primăvară, astenia de vară și astenia de sfîrșit de trimestru. Se mai cunosc de asemenea: astenia filială, astenia de munte și astenia de litoral. Ne vom ocupa, pe scurt, de cele mai importante.

ASTENIA DE SFÎRȘIT DE TRIMESTRU

Ea dă rezultate și se recomandă de obicei cînd nu ai chef de muncă. Astenia de sfîrșit de trimestru este cumplită mai cu seamă cînd te surprinde cu planul neîndeplinit. Ea nu se tratează cu pastile sau injecții. Cu frecții. Se pune mîna pe bolnav și se freacă de sus în jos, cu multă grijă și nu pe întreg corpul o dată, ci pe regiuni: în regiunea aprovizionării, a planificării, a producției, a desfacerii etc. Aspirinele nu se recomandă întrucît transpirația vine de la sine. Bolnavul nu poate să doarmă și e firesc; a dormit opt decade la rînd. Acum lucrează.

Ca regim alimentar nu ajută tăierea grăsimilor și a făinoaselor. Încercați cu tăierea primelor.

ASTENIA FILIALĂ

Simptomul cel mai elocvent este

uitarea. Suferîndul uită că are mamă, că are tată, că are părinți bătrîni. Bolnavul simte o mare slăbiciune în regiunea membrilor superioare și nu mai poate ridica nici măcar un kilogram de zahăr sau ulei spre a le duce bătrînilor. Mușchii îi paralizează și nu se mai simte în putere să deschidă ușa cînd părinții apasă pe butonul soneriei. Reușește să deschidă ușa cu multă ușurință numai cînd bătrîni se află în casă la el. Uitarea se lasă tot mai grea.

Nu ajută Glutacid. Încercați cu Analcid.

ASTENIA DE LITORAL

Una dintre cele mai periculoase forme este astenia de litoral, fiindcă se manifestă în costum de plajă. Această astenie este caracteristică mai ales bărbaților și vine cînd nu te aștepti, sau dimpotrivă, vine cînd o aștepti. Criza ține 15 zile, cu drept de prelungire, dacă se găsește materie primă. În cazurile grave, cel lovit de astenie suferă de amețeli puternice și nu se mai ține pe picioare. Cade pe plajă, cade pe faleză, cade la cazino. S-au văzut cazuri cînd bolnavul cade și din verighetă.

Se recomandă șocuri cu insulină, deși mulți în locul insulinei preferă insuleana, insulili, sau insufifi.

Ventuzele nu ajută, fiindcă sînt mai tari lipitorile...

ASTENIA DE MUNTE

Aceleași simptome ca la astenia de litoral, numai că se manifestă mai sus. La o mie de metri peste nivelul mării.

Ventuzele nu ajută. Ajută Pietrele Doamnei. Dacă sînt aruncate la timp și cu putere, ca să-l dezmeticească.

Neurolog, AL. VIANU

Consultații nu dăm, că n-ajută.

Scrisoarea unei mame

Puiuțule,

să știi că-mi pare rău
Că nu dormi bine în pătutul tău,
Această veste-mi face mult năduf.
O să-ți trimit un pușor de puț
Pe care să-l așezi mai sus, mai jos,
Așa fel ca să poți visa frumos.
Vezi c-o să vină peste patru zile
La tine-acolo, unchiul tău Vasile.
O să-ți aducă-un kilo de magiun,
O flaneluță, zahăr și săpun.
Să nu mănînci prea multă înghețată

Ca să te-mbolnăvești ca altă dată
Și mai ales, Puiuțule, ia seama
Să nu te joci cu focul iarăși.

Mama.

Adresa:

Iași, strada Principală, 52
Aleea 4 — Blocurile noi —
Lui Ștefan Iliuță Patrumeri,
Locotenent major de pompieri.

pt. conformitate
MIRCEA PAVELESCU

MECENEMEPE

Musafirul-care-nu-mai-pleacă nu se diferențiază la prima vedere de ceilalți, de cei care se ridică de pe scaun înainte ca inima să ți se încleșteze într-o surdă desnađejde și înainte de a începe să te gîndești că nu orice crimă ar trebui pedepsită.

Musafirul-care-nu-mai-pleacă (cunoscut în lumea specialiștilor sub denumirea prescurtată de Mecenepe) poate chiar să-ți fie simpatic, la început. La sfîrșit, însă... Mai întii că nu există sfîrșit. Cel puțin un sfîrșit al vizitei. Există în schimb unul al tău, care se produce cu mult înainte ca Mecenepe să-ți fi pășit pragul în sens invers.

Cu un instinct infailibil, asemănător celui care ghidează țiparii din Dunăre pînă în marea Caraibilor, unde-și depun icrele,* Mecenepe nîmerește de regulă într-un moment cînd numai de musafiri nu-ți arde. În general nu-ți arde de nimic, mai curînd îți plouă. Ca de pildă după o discuție cu soția, în cadrul căreia ea a descoperit, în fine, cea mai mare eroare pe care a comis-o în viață: aceea de a se fi măritat cu tine. Ori în ajunul unei ședințe de producție, consacrată problemei întîrzierilor, pe care tu le-ai colecționat cu o pasiune demnă de o cauză mai bună.

Atunci pică și Mecenepe. Jovial, sigur de sine și la fel de sigur de tine (că te bucuri văzîndu-l):

— M-am gîndit să-ți fac o surpriză...

Ți-a făcut, indiscutabil.

— ...și mi-am zis: ce-ar fi să trec pe la el două minute?

Nici un Mecenepe nu vine în vizită. El trece. Și, spre deosebire de ceilalți musafiri (cei care pleacă), el își anunță durata șederii; două, eventual trei, maximum cinci minute. Drept care, în primul sfert de oră refuză să-și scoată paltonul și șoșonii. Rezultat: pe covorul abia electroaspirat, amprenta în noroi a tălpilor lui lasă un motiv ornamental care exercită o stranie fascinație pentru privirile soției.

Instalat, în cele din urmă, în fotoliu, Mecenepe pare obsedat de o unică idee: aceea că ignorarea de către tine a unor întîmplări oricît de mărunte din viața lui, a rudelor sale de singe și prin alianță, a prietenilor și vecinilor acestora îți provoacă grave și repetate insomnii. E firesc deci să te pună la curent cu toate — și aceste toate sînt foarte multe.

Un Mecenepe care se respectă nu așteaptă nici întrebări, nici răspunsuri. El vorbește. Vorbește îndeobște cu extrem de puține virgule și aproape fără nici un punct. Frazele sale monumentale se clădesc rapid, etaj după etaj, pînă la amețitoarea înălțime a unor zgîrie-nori. Are un suflu pe care i l-ar invidia și Mario del Monaco, iar pe figura lui e întipărită senina și indestructibilă convingere că tot ceea ce spune e pasionant.

Orice încercare de a-i modifica această părere este absolut inutilă. Să presupunem că faci parte din categoria celor curajoși, care nu se dau înapoi de la nimic. Să presupunem deci că, pentru a-ți manifesta plicteala, caști. Se nasc două posibilități:

- 1) nu te vede și continuă;
- 2) te vede și continuă.

În primul caz, Mecenepe nu schimbă subiectul expunerii sale. În al doilea, gestul tău îi oferă o temă nouă, deosebit de interesantă:

* S-ar putea să nu fie chiar marea Caraibilor. Sau să nu fie Dunărea. Sau să nu fie nici una, nici alta și nici țiparii. Esențialul e să vă frapeze comparația.

de N. MINEI

— Apropo de căscat, să vezi ce i s-a întîmplat lui Fănică dăunăzi...

Lui Fănică (pe care nu-l cunoști) i s-a întîmplat ceva teribil de lung și complicat, în care mîntea ta buimacă se orientează cu mare dificultate. Să presupunem mai departe că, fără să te descurajezi de acest eșec, te uiți la ceas și exclami:

— Ia te uită, e douăsprezece jumătate!

Ai toate șansele ca Mecenepe să-ți răspundă:

— Da, domnule, ce repede și plăcut trece vremea cînd stai la o șuetă.

În aceste clipe grele, soția are noblețea să uite de greșeala săvîrșită atunci cînd s-a căsătorit cu tine și, solidară, îți sare în ajutor, întreprîndu-l pe Mecenepe în mijlocul unui cuvînt și adresîndu-ți-se direct:

— La ce oră spuneai că începe consfătuirea de mîine? la cinci dimineața?

Zadarnic! Se nasc din nou cele două posibilități pomenite mai sus și singura perspectivă e să ascuți ce a pățit Jenică (pe care nu-l cunoști) la o consfătuire matinală.

Nu servesc la nimic aluziile referitoare nici la ora de retragere a tramvaielor și autobuzelor, nici la riscul ca afară să plouă, să ningă sau să înghețe (în funcție de sezon). Mai abtîr ca devotata soțioară a meșterului Manole, Mecenepe se arată dispus să înfrunte potopuri și viscole. Și din păcate pe el n-ai unde să-l zidești de viu.

La fel de inutilă este și părăsirea temporară a încăperii de către tine și soția ta. Din baie sau bucătărie, unde v-ați refugiat amin-

doi sub un pretext oarecare, îl puteți auzi pe Mecenepe care continuă să vorbească. Ce-i drept, pe un ton mult mai ridicat, ca nu cumva să pierdeți vreo silabă. Așa că la prima bătaie în perete a vecinului de apartament, sînteți nevoiți să vă întoarceți la locul suplicului.

În afară de vizita lui Mecenepe totul are o limită. Inclusiv noblețea sufletească a soției tale, care, începînd de la ora două în sus, te consideră unicul vinovat de cele ce se întîmplă. Ochii ei, în al căror albastru marin plutesc ghețuri, îți spun:

— E prietenul tău! al tău!... Dacă nu pleacă, mă omor...

Pentru tine, nici asta nu-i o soluție. Dacă ea s-ar omori, Mecenepe ar rămîne cu tine să-ți povestească cum a fost cu sinuciderea lui Petrică (pe care nu-l cunoști). Sigur, ai putea să-l strîngi de gît pe el, dar în afară de conștiință, te mai împiedică ceva: certitudinea că un simplu deces nu-i în stare să pună capăt torentului discursiv al unui Mecenepe.

Și atunci imaginația începe să-ți lucreze. Cu ochii minții îl vezi pe Mecenepe îngropat sub lava fierbinte a vulcanului Krakatoa, scufundat la 7 500 de metri în adîncurile fără lumină ale Pacificului, proiectat în palton și șoșoni prin spațiile interastrale. Dar indiferent de distanțe, indiferent de mediul solid, lichid sau gazos care te separă de el, știi precis că vocea lui va continua să se audă, istorisîndu-ți despre diverși Fănici, Jenici și Petrici pe care nu-i cunoști.

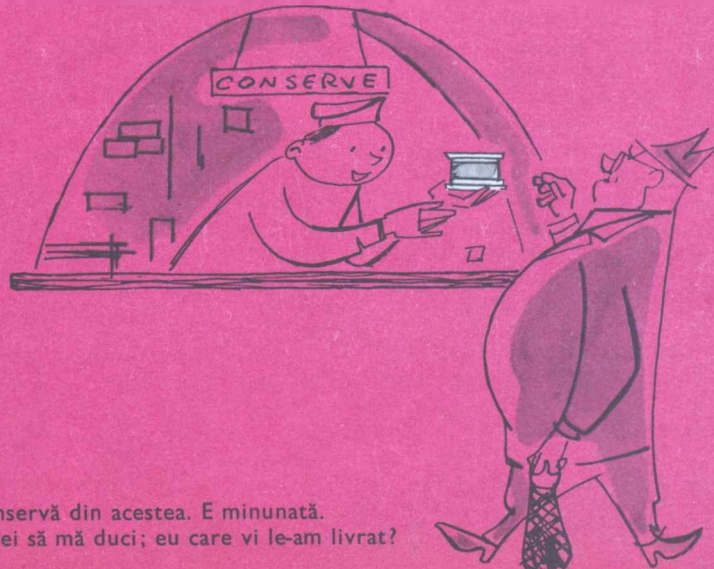
După ora trei, lucrurile se simplifică. Scurgerea timpului încetează să mai fie înregistrată de ceasornicul tău sufletesc și trăiești sub impresia că așa a fost din totdeauna și că așa va fi în vecii vecilor. Dacă te-ar întreba cineva cînd a început vizita lui Mecenepe, ți-ar fi greu să precizezi: în epoca glaciară sau pe vremea cînd faraonii își înălțau piramidele? De altfel, ți-e tot una.

...Oricît ar părea de neverosimil, sosește un moment cînd Musafirul-care-nu-mai-pleacă pleacă. Este totodată momentul supremei tale lașități ipocrite. Căci, conducîndu-l la ușă, neîndrăznind încă să crezi în miracolul care se produce, cu capul căptușit parcă de vată și cu genunchii tremurînd, ca după o etapă ciclistă de 5 000 de kilometri, îi stringi mîna și murmuri cu un zîmbet suav:

— Mai vino pe la noi!

Sînt cazuri cînd unele fabrici livrează mărfuri de calitate necorespunzătoare.

V. VASILIU

— Luați o conservă din acestea. E minunată.
— Pe mine vreți să mă duci; eu care vi le-am livrat?

— ...Problema combaterii emotivității, dragi telespectatori și telereflectoare...

ASPEC

Magazinul cel mare de pe strada noastră s-a închis pentru renovare, ceea ce, de altfel, se poate întâmpla oricărui magazin de pe orice stradă. Vitrinele au fost zugrăvite cu vopsea albă pe dinăuntru, iar un deget necunoscut a scris pe vopseaua încă umedă cuvintele:

Hai RaPidU!!!

Lucrările de renovare au început cu nouă luni în urmă și încă nu s-au terminat, ceea ce dovedește cu virf și indesaț că merge mai repede să faci un om din nou, decât să repara un magazin, din vechi. Și, intrucât magazinul mai fusese renovat cu un an înainte, l-am întrebat pe tovarășul trimis de organizația comercială să conducă lucrările:

— Pentru ce a fost nevoie de o nouă renovare, tovarășe?

— Pentru aspectul comercial. Am reorganizat totul. Am introdus neon și marmură. Galantarele le mutăm în fund pe dreapta, casa în stînga, iar ambalajul în față. Cine are ceva de cumpărat, vede tot magazinul.

I-am spus:

— Eu aș ține seama în primul rînd de ce-i trebuie cetățeanului.

— Știu ce-i trebuie — mi-a răspuns. Cetățeanul are nevoie de aspect comercial, tovarășe. Vom pune o frescă murală, reprezentînd cornul abundenței, pictat într-o manieră

VÎNZĂRI

Întreprinderea Mecanică din Sadu, vindem țevă în orice cantitate, provenită din folclor, adică din proverbul «Unde nu-i cap, vai de picioare!». Pentru lămurirea cumpărătorilor trebuie să menționăm că întreprinderea noastră a prezentat spre omologare un nou tip de frigider «Fram», apoi, fără să așteptăm omologarea, am cerut la minister materialele necesare acestui tip nou, în valoare de 16 000 000 lei. Materialele s-au aprobat, frigiderul s-a respins, așa că am rămas cu materialele în stoc și frigiderul ioc. Printre aceste materiale se află și nițică țevă, care și ea e contra noastră că a ruginit, așa că Uzina Mecanică Mîrșa, unde am vrut să vindem ceva, ne-a refuzat țevă în valoare de lei 240 000. Și Uzina «Tractorul» Brașov ne-a refuzat o cantitate valorînd 104 000 lei, numai noi, băieți de familie bună, n-am refuzat nimic. De aceea mai avem în stoc cam vreo 900 tone din aceeași calamitate. Și calamitate e puțin spus deoarece pentru ce avem în stoc am plătit în 1965 dobinzi bancare de lei 1 000 000 (milion), iar în primul trimestru din 1966 încă un mizilic de lei 150 000. Adresați la ziar sub: «Cap să ai că belelele curg!».

S.R.

Un melc...comod

«...Melc, melc,
codobelc,
scoate coarne bourești
și te du la Dunăre
să bei apă turbure,
și te du la baltă
să bei apă caldă.

— Geaba-i spui și-i cinți, copile!
Melcul ăsta, de trei zile
șade încuiat în casă,
pus pe treabă serioasă.
E în conversație
c-o... Mare Relație
căreia, — de la distanță —
îi supune-o doleanță.
Dacă ai timp o minută,
taci și-ascultă-i șoapta mută:
«...Doamne al culbecilor,
Cel în vecii vecilor
slăvit de mic și de mare
care nu căse-n spinare,
de cinci zile nici nu plouă
nici pe iarbă nu e rouă.
Toată apa — pe cuvînt! —
parc-a intrat în pămînt.
Nici de-o dușcă n-a rămas.
Melcii sînt la greu impas!...

Ar mai fi el un izvor
dar e cam depărțitor:

— două straturi, bașca hatul —
pierd o oră cu umblatul;
tot asemenea și-un iaz,
însă... hăt, peste pîrleaz.

Drept aceea, și-aș propune,
poate-i cazul de-o minune?!
Cred că nu te-ar îndispune
dac-ai porunci să plouă...
Sau... dă-mi locuință nouă:
— cămărușă plus antret —
dar... apă la robinet.

Totuși... în asemeni chestii,
n-am eu nas să-ți dau sugestii.
Tu la toate ai rețete:
Ia măsuri că... crăp de sete!»

Peste înc-o zi sau două,
observînd că tot nu plouă
și că ruga lui — doar ea e
singura apă de ploaie —
prompt și fără șovăială,
melcu-a decedat.

Morală:
Melc, melc
codobelc,
nu mai apela — vezi bine
la proptelele divine
cînd ai apa lingă tine!

COMERCIAL

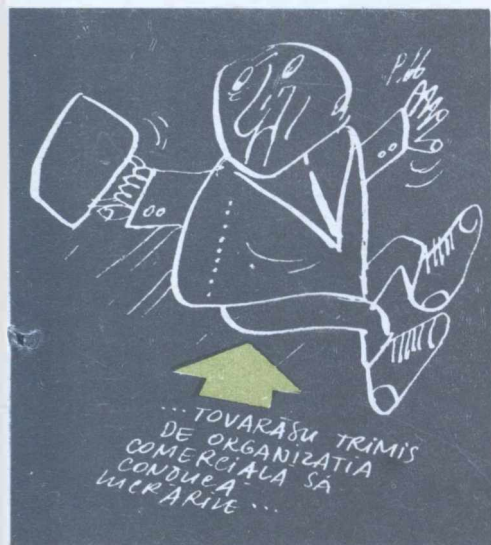
ultramodernistă, cum am văzut unul la o expoziție care mi-a plăcut, dar n-am înțeles nimic.

Fresca a fost executată foarte repede. Cind a fost gata, reprezentantul organizației comerciale mi-a cerut iar părerea și eu iar l-am întrebat ce se face pentru buna servire a cetățeanului în acest magazin. A zîmbit.

— Numai la asta ne gîndim. Vom instala mai multe vitrine în care vom populariza luna cadourilor.

— Eu însă...

— N-ai grijă, dacă sînt în deviz se fac. Ce-i în deviz, e sfînt.

— Dar la nevoie — zic — devizul nu se poate modifica?

— Ba da.

— Atunci — zic iarăși — modificați-l măcar în ce privește casa. Puneți-o mai la vedere!

— L-am și modificat, tovarășe, nu-i duce grija. Se face!

— O mutați?

— Nu. Facem o casă de sticlă. Cristal. Vezi prin ea ca-n palmă mașina de marcat, casierita, borderourile pe care scrie bonurile. Vom cumpăra și cîteva geamuri de rezervă, pentru cînd se sparge cristalul. Noi ne-am gîndit la toate, să știi.

— Atunci, poate v-ați gîndit și la rezolvarea rapidă a ambalajului, pentru ca cetățenii să nu aștepte.

— Sigur că ne-am gîndit. Se putea să nu ne gîndim? Drumul spre ambalaj va fi acoperit cu un covor din PVC, iar deasupra punem un covoraș de pluș. Covorul și covorașul vor fi de culori contrastante, realizîndu-se astfel o linie modernă. Acum, în ce privește aspectul comercial, nu se mai poate spune nimic.

— Ba se poate. De ce să punem casa tocmai în fund, cînd este atîta loc lîngă ambalaj?

— Pardon! Aici vom pune mobilier decorativ.

— Cum adică, decorativ?

— Adică, ornamental. Nimeni n-are voie să se folosească de el. Punem măsuțe din alcronă și scăunele din melacart, că sînt moderne. Putem pune și niște fotolii.

— Tot decorative?

— Sigur. Ornamentale. Nimeni nu va avea voie să se folosească de ele, ca să nu le strice. Să fie de frumusețe. Atunci, să vezi magazin cu aspect comercial.

— Da, zic, un magazin foarte comercial și, mai ales, foarte decorativ.

— De ce, «foarte»?

— Pentru că va fi mai mult ornamental.

— Adică, cum?

— Adică, nimeni nu va prefera să se folosească de el. Cei mai mulți vor prefera să se folosească de alte magazine.

Se vede însă că remarcă aceasta au mai făcut-o și alții, de vreme ce renovarea magazinului s-a prelungit cu încă vreo cîteva luni de zile. Nu știam ce se întîmplă dincolo de vitrinele vopsite. Abia cînd s-a deschis magazinul am văzut. Totul schimbat. Casa la mijloc, ambalajul în dreapta și în stînga, galantarele peste tot. Trimisul organizației comerciale, în schimb, nicăieri. Vitrinele cu aspect comercial și mobilierul decorativ au fost trimise la alte magazine. Trimisul, a fost și el trimis la altă muncă.

— Aici n-avea aspect comercial. Era prea ornamental.

— Adică?

— Adică, nu ne mai servim de el. E bine? E bine.

La birou de zi «Comercial», vîntul răzuie și servească la mesele de la etaj pînă nu se completează locurile de la parter.

N. CLAUDIU

GH. CHIRIAC

EA: — Va trebui să dormim în paturi separate!...

— Ei, te-ai convins că jos e plin? Acum îmi dai o halbă??

FIR DE PRAZ

«VALORIFICARE»

Salariații ICRTI și OCL Textila Timișoara au acaparat aproape în exclusivitate un stoc de impermeabile tip «Ninoflex», aceasta în detrimentul cumpărătorilor.

DAN HAYON

— «Ninoflex» nu ne-au sosit! Nea Mitică, tanti Aglaia și nepoții să rămână puțin că am să le spun ceva...

CURIOZITĂȚI DIN LUMEA LARGĂ

În orașul Pitești trăiesc de mai mulți ani simpaticii Ionescu Dumitru-tatăl, zis Mitică, Ionescu Traian-fiul, nezis, și Toroipan Marin nici tatăl, nici fiul, nici zis, ci asociat. Numiții sînt dentiști, rămași însă nu se știe din ce eră, căci nu-s angajați nicăieri, ci scot măsele pe picior, adică la negru, prin comunele din regiunea Argeș, obținind chiar și invitații de la unele sfaturi populare (ca, de pildă, sfatul popular al comunei Valea Mare, raionul Slatina) sau de la unitățile agricole sau șantiere, să vină să scoată, să pună, să repare sau să strice măsele. Este interesant ca fenomen stomatologic că niciunul din cei trei n-are autorizație pentru profesarea meseriei de dentist particular.

La Mălureni, de pildă, (raionul Curtea de Argeș), au sosit în campanie antidentară Ionescu Traian, Toroipan Marin și Popescu Marin (dentist, București, str. Răsadniței 62, raionul 16 Februarie, are mașină Moskvici nr. 16722 B și i-a cărat pe ălalți). La Mălureni au deschis frații două cabinete dintre care unul în casa lui Tomescu Dumitru. Iată diverse lucrări și lucrături executate:

Lui Tudose Dumitru i-au cerut 800 lei pentru proteză. Avans primit: 500 lei. Scos doi dinți, restul lăsat baltă, umflat banii. Lui Tudose umflat falca.

Nuță I. Eugenia: angajat lucrare pentru punere 14 bucăți (dinți). Nu pus nici una bucată, scos trei bucăți măsele, scos și 555 lei, lăsat gura căscată, nelucrată.

Alții cu banii dați și rămași căscați: Ciontola Dumitru, Popescu Vasile, Diaconu Aurica, Dima Filofteia etc. În comuna Albești: Scarlat Ioana plătit lei 1 100 pentru punere cinci măsele, patru dinți. Dinții puși, căzut; măselele nu căzut căci nu pus.

În comuna Valea Mare-Pravăț, raionul Muscel, circa 20 persoane rămase cu banii plătiți, dinții piliți și dentiștii fugiți.

De pildă, Ionescu Mitică i-a luat locuitoarei Tamas Maria măsură pentru 11 dinți, apoi i-a luat o sută de lei arvună, apoi iar i-a luat măsură, apoi iar i-a mai luat 200 lei, apoi iar i-a luat măsură, pînă s-a plictisit, nu i-a mai luat nimic și a plecat.

În comuna Rătești din raionul Găești, în comuna Ciupa, în raionul Slatina, alți mulți cetățeni se vaită de diverse extracții de sute de lei.

Curiozitatea constă în faptul că pînă în prezent nimeni nu i-a atins nici măcar cu o injecție.

Savanții care cercetează fenomenul se întreabă cine or fi anesteziștii care i-au lăsat în voia lor.

S.R.

TEATRUL URZICA

Prezintă spectacole pe concret

Text: V. D. POPA

Desene de GEORGE VOINESCU

SPECTACOLE... PE CONCRET

Anunțăm pe cei interesați că a luat ființă Teatrul «Urzica». Aplauzele sau criticile se primesc în zilele de relache, iar ca flori le preferăm pe cele de stil. Întrucât până în prezent nu dispunem de o sală proprie în capitală, teatrul și-a început activitatea printr-un turneu în unele comune din regiunea Oltenia. Repertoriul a cuprins diverse piese adaptate la specificul celor care s-au dat în spectacol în localitățile respective. *Regia*: după colț, lângă magazinul de textile; *decorurile*: imprumutate din natură, fără dobândă; *costume*: cu și fără vestă; *distribuția*: în ordinea paginajului; *lumini*: reflectoare de două mii wați... ascunsele. Spectacolele au început la ora fixă, avându-se în vedere că destul a așteptat publicul rezolvarea subiectelor respective. Iată acum repertoriul prezentat.

VEDERE DE PE POD

În versiunea pentru comuna Malovațu, raionul Turnu Severin, lucrarea dramaturgului Arthur Miller a purtat titlul «Vedere de pe podul-bască». Eroul piesei este un personaj cu greutate (1 000 t.) și valoare (costă peste 20 000 de lei). Acest cîntar numit pod-bască a fost cumpărat în 1964 pentru nevoile C.A.P.-ului, dar continuă să stea sub cerul liber nemontat. De aceea, astăzi, rugina așternută peste el este unica «Vedere de pe pod». Dacă vor continua să fie ținute afară, piesele care compun podul-bască nu vor mai putea fi folosite. Iar atunci cînd C.A.P.-ul va trece

la montarea lui, va avea... o lipsă la cîntar.

INSULA

De fapt, titlul adaptării a fost «Insulele» întrucât piesa trata despre câteva asemenea întinderi de pămînt din raionul Gorj. Numărînd zeci de hectare, ele sînt islazurile din Ciuperceni, Mușetesti și Cil-

nicu, pline de mărăcini. Datorită aspectului lor, aceste pășuni față de celelalte din raion sînt adevărate insule. Adică, niște forme de relief care reliefează neglijența sfaturilor populare din comunele respective.

OPERA DE TREI PARALE

Nu este vorba de opera lui Bertold Brecht, ci de cea a conducerii

C.A.P.-ului Corlătești, raionul Caracal, sub forma unor prefabricate din beton, în valoare de 56 352 de lei. Ele stau pe rampa gării Cezieni de cînd au sosit de la Întreprinderea de prefabricate din Craiova. Pînă acum, aceste prefabricate au prefabricat taxe de înmagazinaj destul de mari întrucât cooperativa refuză să preia materialul. În realitate, C.A.P.-ul mai are încă un rînd de prefabricate identice întrucât, din greșeală a făcut o comandă dublă. Dar stînd pe rampa gării, acest al doilea rînd de prefabricate se predegradează zi cu zi. Așa că, pînă la urmă, nu vor mai avea nici o valoare, devenind... «opera de trei parale».

PAHARUL CU APĂ

Dacă acțiunea piesei cu același nume scrisă de Scribe se desfășoară cu secole înainte, cea a localizării prezentate de teatrul Urzica în comuna Izvoru Aneștilor, raionul Turnu Severin, are loc în zilele noastre la sediul C.A.P.-ului. Într-o zi sosește acolo un control de la raion și se abate pe la sectorul zootehnic. Întrebînd care este producția medie zilnică de lapte pe cap de vacă, delegatului i se răspunde: «O jumătate de litru». Din păcate, aceasta fiind realitatea, cel venit în inspecție leșină și, pentru a-și reveni, i se aduce un pahar cu apă, de unde și titlul comediei. În finalul piesei, conducerea C.A.P.-ului ia o mare hotărîre: dispune să se vîndă altor cooperative bidoanele de lapte și, în locul lor, să se cumpere cît mai multe pahare de apă în care să se stringă producția zilnică a vacilor.

AFIȘE DE SPECTACOL

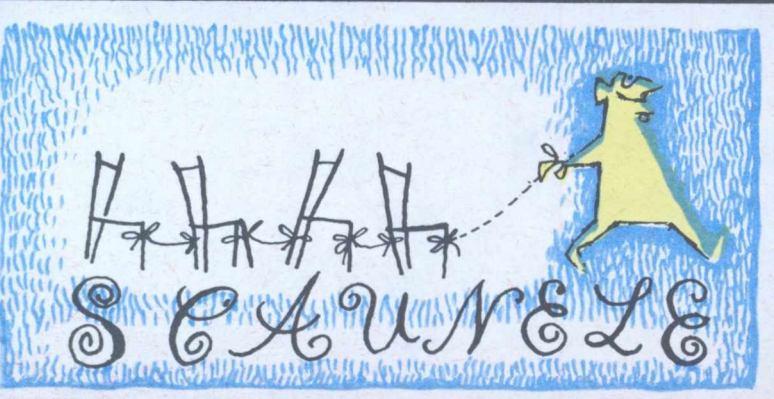
C. Pleiniceanu, gestionar la magazia C.A.P. Verbița, raionul Calafat, a trecut în situația de furajare a păsărilor 1 182 kg porumb; în realitate le-a hrănit cu gozuri de griu.

Ion Mitrică, șeful contabil al C.A.P. Giurgîța, raionul Băilești, n-a verificat notele de plată pe care le-a semnat, ceea ce a dat posibilitate casierului N. Cojocaru să-și însușească un plus de 1 850 lei.

Conducerea C.A.P. Ghidici, raionul Calafat, a plătit datoria șefului contabil Petre Firoiu, provenită din cumpărarea de mobilă în rate.

Medicul veterinar N. Iliescu din Tîncăreni, raionul Filiași, nu s-a prezentat de loc anul acesta la căminul cultural pentru a-și ține conferințele anunțate.

UMORISTI

fără voie

de SORIN RĂȘCANU

În aprilie 1965, Urzica a sesizat Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor că la I.R.A.-3 (Întreprinderea de reparații auto nr. 3 din București) trăiește maestrul principal Feleagă Constantin, care, printre altele, se poartă urît cu muncitorii, cere subalternilor bani cu împrumut și cere de băut.

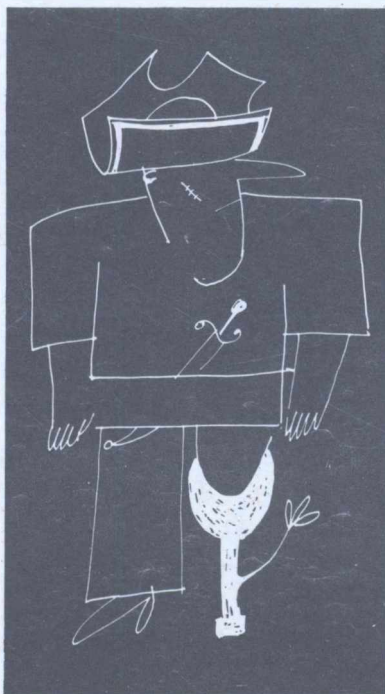
La aceste comunicări nu prea vesele, Biroul de sesizări al ministerului ne trimite în iunie 1965 o copie de pe referatul de anchetă din care rezultă două lucruri: că maestrul Feleagă este bun de pus la rană și că autorul referatului este un mare umorist nedescoperit. Știți ce scrie referatul în concluzie? Că maestrul principal Feleagă este un om... în vîrstă, că în munca de zi cu zi a dat dovadă de cinste și corectitudine și că sesizările sînt nesincere și neîntemeiate!

Fiind vorba de un om în vîrstă ne-am scos pălăria, dar ne-am pus-o repede la loc, după care ne-am scos-o din nou în fața umoristului autor al referatului. Și ne-am dat seama de hazul pe care-l posedă mai sus citatul autor, datorită faptului că am fost din nou sesizați că maestrul principal în vîrstă continuă să se poarte urît cu muncitorii, să-i înjure, să le ceară băutură și mîncare (că nu merge una fără alta) și continuă să le ceară bani, cică cu împrumut, total lei 1 300, împrumutați și înmormîntați de la muncitorii: Avram Dumitru, Comănici Gheorghe, Georgescu Aurel și Ion Gologan (ultimul era predestinat). Comitetul de Partid al I.R.A.-3 confirmă faptele, iar directorul, tovarășul Miron Dumitru, total neumorist, ne scrie că l-a scos pe numitul în vîrstă din funcție, că i-a dat mustrare scrisă cu avertisment (nici un haz n-are directorul ăsta), i-a anulat prima pe trimestrul patru și, culmea lipsei

de umor, l-a obligat pe «principalul» să restituie muncitorilor sumele împrumutate. Așa că nea Feleagă a cerut transferul și i s-a aprobat.

După ce l-am citit pe tovarășul director Miron Dumitru și n-am ris deloc, l-am recitat pe autorul primului răspuns care ne-a scris că «principalul e un om în vîrstă, corect și cinstit» și am hotărît să-l cooptăm pe dumnealui în redacție (nu pe Feleagă, pe autor) pentru că un om cu atîta haz nu trebuie să facă anchete și să scrie referate. Să vină aici la noi să ne spună glume că tot ducem lipsă. Le și onorăm. Mai ales că pe autorul lor, astăzi, nu-l cinștim.

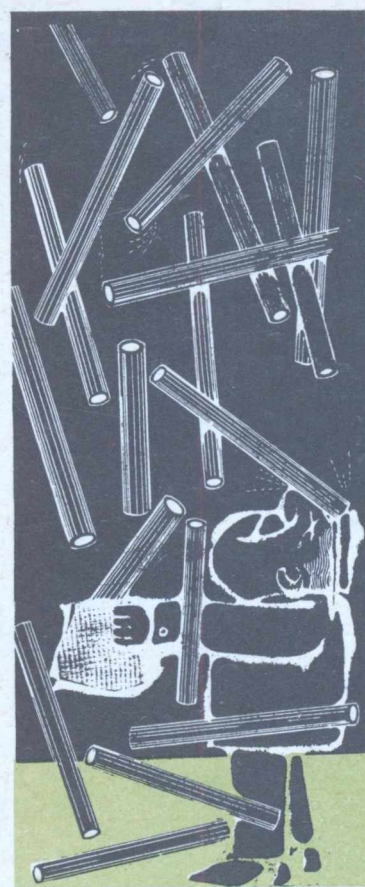
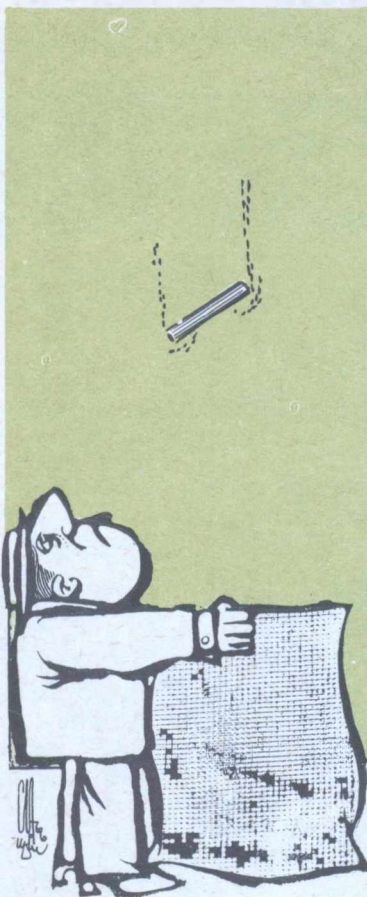
ANTON AVRAM

FĂRĂ CUVINTE

N. CLAUDIU

Uzina metalurgică lași, a livrat beneficiarilor cantități mai mari sau mai mici de țevi decît cele contractate.

«SURPRIZA»

LOGO
GOGA
A

Nu știi cum se face că-ntr-o zi au sosit la Aprozar, pe negîndite, niște roșii terciuite — și un transport de vinete sfrijite.

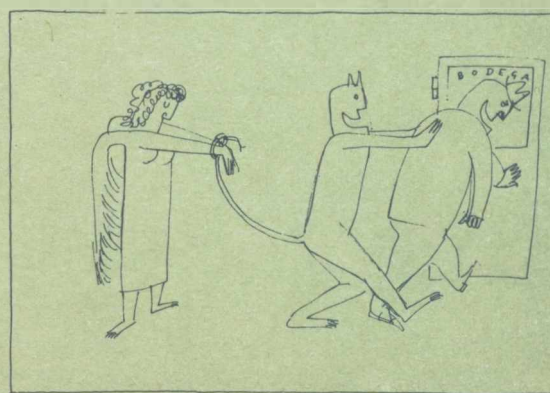
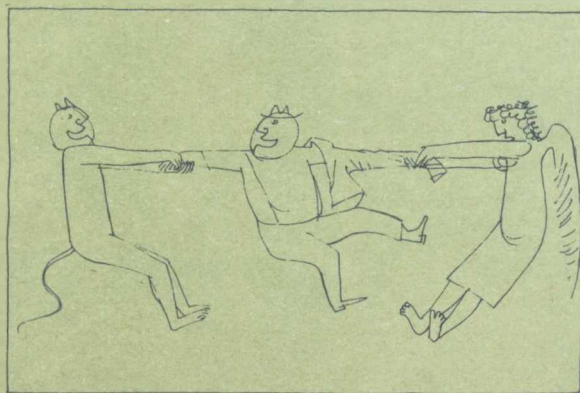
Gogoșarii parcă aduceau c-un obraz bătrîn, zbircit și moale. Gospodinele din cartier intrau și plecau cu coșnițele goale.

De la circ, de peste drum, văzînd cum că mușterii nu mai stau grămadă ca în alte zile, ursul zise-n gînd: — «D-ai-a n-are Aprozarul coadă!»

ANDREI CIURUNGA

Desene de CIK DAMADIAN

Eu,
alter-ego
și
conștiința
mea

CENACLURILE LITERARE DE ODINIOARĂ

Cercul „Sburătorul” • Bebs Delavrancea și guzganul din chiuvetă • Zaharia Stancu prefăcu un fotoliu în scaun electric

de OSCAR LEMNARU

Cenaclurile literare de pe vremuri nu erau deloc ca acum. Puteai să ai talent cu carul, să fii cunoscut de toată lumea mai ales de șeful cenaclului, și să nu fi tipărit nicăieri niciodată. O uriașă armată de anonimi prin destinație era formată din veritabile elite de scriitori, cărora cronicarul de astăzi nu le mai poate pomeni nici măcar numele, peste care au căzut greii bolovani ai vremii. Unele cenacluri erau vizitate de oameni cu suprafață literară, pe care însă nu o căpătaseră grație săptămânalelor adunări la care luau parte, citind, uneori ceasuri întregi. Calitatea de membru al unui cenaclu literar nu-ți conferea nici măcar avantajul de a putea nădăjdui într-o minune, pe care însă nu o isca, atunci când totuși ea se ivea, decît jocul întimplării.

«SBURĂTORUL» — CENACLUL LUI E. LOVINESCU

Istoria literaturii române trebuie să cerceteze cu toată luarea aminte activitatea acestui mare cenaclu, patronat de criticul, foarte îndrăzneț, Eugen Lovinescu, cărturar fără pereche, informat ca nimeni altul, atent cu fiecare om în parte, nespun de muncitor și dedicat cu trup și suflet literaturii noastre.

Spațiul pe care îl avem la îndemână nu ne îngăduie să stăruim așa cum s-ar conveni asupra trăsăturilor personalității sale, care nu a cunoscut decît trei caracteristici: moralitatea, cultura și talentul. Neștiind, el însuși, să-și facă loc cu coatele printre oameni și nici să lingusească pe mai marii vremii sale, a rămas, cum se spune, de căruță. Nici membru al Academiei, nici profesor universitar. Ca gazetar m-am asociat și eu la campania pentru intrarea lui E. Lovinescu în Academie, apoi în învățămîntul superior, făcută de «Facla», dar fără nici un rezultat.

GUZGANUL DIN CHIUVETĂ

Pe strada Cîmpineanu, care astăzi se numește «13 Decembrie», pe această mică uliță am intrat pentru întâia dată în cenaclul lui E. Lovinescu. Trona pe o sofa, ca un veritabil adjunct al maestrului, Bebs Delavrancea,

puțintică la trup, dar cu o frunte pe care cum ar spune Heine, geniul sau infernul își pusese neștearsa pecete. Citea în clipa aceea un doctor despre care nu mai auzisem vorbindu-se. Înghițitu-l-au și pe el necruțătoarele valuri ale anonimului. Fusese mare fierbere în cenaclu — așa aflai din șoaptele prietenilor care mă aduseseră acolo. Ce se petrecea? Acesta citise toată iarna, în fiecare duminică, din cartea sa în șase volume. Nu se terminase cartea întâia și autorul încă stăruia asupra unei scene. Eroul, student, întors cu chef, tîrziu după miezul nopții acasă, constată existența unui șoricel în chiuveta din odaie. Pe vremea aceea se purta încă baston, așa încît studentul cu pricina își face armă din bețișorul de promenadă și, cu obstinarea unui om beat, încearcă să-și lovească victima, care însă, mică fiind, izbuște să se vire pe gaura robinetului. Șoricelul nu avea unde se retrage, astfel încît eroul îi vedea ochisorii, ceea ce îl întărita peste măsură. Scena aceasta o citise din decembrie pînă în martie; era lungă de nu se mai termina. Bebs avea să ne salveze. Stătea cu mîinile sub cap și privea placidă în tavan. Părea gata să adoarmă, cînd cu o mișcare felină se ridică ușurel, făcînd un gest discret cu mîna. Atunci medicul își curmă lectura. Roti privirea în salon, apoi o opri calm asupra chipului aceluia lector. Îi spuse doar atît: de patru luni cu siguranță că șoricelul dumitale a ajuns un guzgan în toată puterea cuvîntului și nu mai poate intra pe gaura robinetului, trebuia să-l omori de mult. Dacă n-ai făcut-o la timp, cel puțin acum asvirle toate aceste pagini de prisos!...

Se făcu un haz care dură pînă noaptea tîrziu și nimeni nu mai citi în seara aceea.

O REPLICĂ A LUI ZAHARIA STANCU

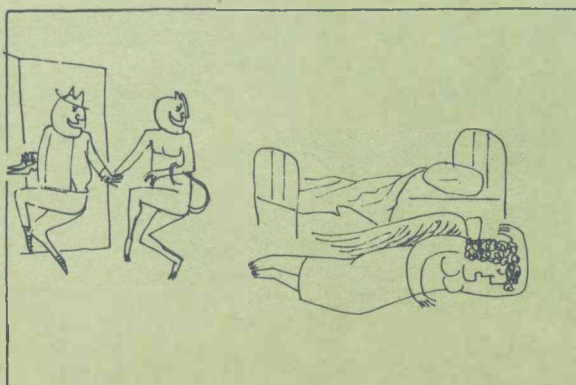
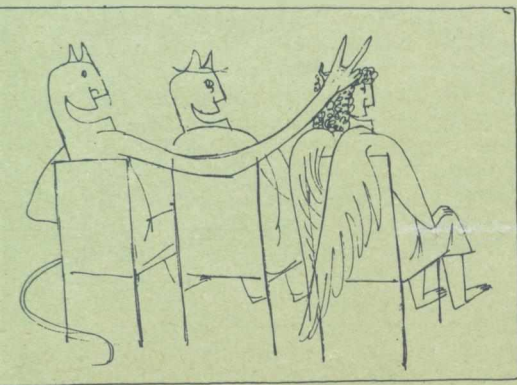
Prin anul 1937 Lovinescu și-a mutat cenaclul într-un bloc în apropiere de Facultatea de Drept, dar situat peste drum de aceasta. Acolo nu am mai văzut-o pe Bebs Delavrancea. Voi face doar o numărătoare succintă

a scriitorilor care citeau în acest cenaclu. Victor Eftimiu, Rebreanu, Hortensia Papadat Bengescu, Ion Barbu, Dinu Nicodim dintre cei mai vîrstnici. Dintre cei din generația imediat următoare Zaharia Stancu, Șerban Cioculescu, Vladimir Streinu, Anton Holban, Octav Șuluțiu, Camil Baltazar, Lucia Demetrius, Ioana Postelnicu și mulți alții.

Eram în iarna anului 1942. Afară un ger de plesneau pietrele. La Lovinescu era foarte cald iar duminică, vîi sau morți, eram cu toții acolo. Amfitrionul ne anunță că o duie (al cărei nume îl trecem sub tăcere) urma să ne citească o piesă de teatru în trei acte. Zaharia Stancu, cum bine se știe, era pe vremea aceea cronicar dramatic și, deși el însuși nu a scris nici o piesă de teatru, genul dramaturgiei trebuie să-l fi pasionat, de vreme ce de atîta amar de vreme este atît de preocupat de teatru. Ședeam lingă el în seara aceea; Lovinescu, ca și cum ar fi împlinit un ritual, a aprins lampa electrică de pe birou și a glăsuț: poftiți, luați loc, însoțindu-și vorbele cu un gest discret. Erau mulți în seara aceea. Și Barbu, și Dinu Nicodim, și Felix Aderca, și Mircea Damian. Eram și noi aștia mai tineri: Ieronim Șerbu, Ovidiu Constantinescu, Vlaicu Birna, eu. Domnișoara începuse. Ascultam cu toții. Se termină citirea actului întâi, după care urmă o pauză, cu prilejul căreia fiecare își dădu cu părerea. Scriitoarea purcede la lectura actului al doilea, și iar se mai face o pauză. Zaharia Stancu tăcea, avea aerul plictisit. În cele din urmă autoarea atacă actul al treilea, îl termină și Lovinescu ne întrebă pe toți ca de obicei: Ei, poftiți, spuneți ce aveți de spus! Tace toată lumea. Scriitoarea așteaptă cîteva minute și ia cuvîntul pentru a rosti doar două propoziții: Desigur că dacă Cehov ar fi semnat această piesă, ați fi spus cu toții că e foarte bună!

Zaharia Stancu, cu un ton egal, fără a sublinia nici un cuvînt, răspunse cum nu se poate mai liniștit: Da, dar vezi dumneata, Cehov nu ar fi semnat-o!...

Și scriitoarea rămase țepănă pe fotoliu, prefăcut de o vorbă de duh, într-un veritabil scaun electric!...

I. DOGAR - MARINESCU

DUVALIER: — Ei! Ce-ai mai citit în stele?

Profetul, învierea și libera întreprindere

de N. AURELIU

Secta număra 1 700 de membri. Toți putând să jure că profet mai dihai ca al lor n-a existat nicicând. Numele sectei era «Învierea», al șefului ei William Braham, iar al sediului acestuia orașul Jefferson din statul Indiana (S.U.A.).

De fapt, profesia de bază a lui mister Braham era cea de pastor. Profeta a fost, ca să zicem așa, o vocație suplimentară, dar atât de puternică încât a covârșit-o pe cealaltă. Lucrul este cu atât mai remarcabil, cu cât repertoriul în materie de prevestiri al domnului Braham era foarte limitat. Singura lui prorocie a fost că la maximum patru luni (poate mai devreme, în nici un caz mai târziu) după moarte va învia. De aci și numele sectei.

Credincioșii au crezut. Așa că atunci când s-a anunțat că reverendul-profet a răposat într-un accident de automobil, sectanții au așteptat îndeplinirea pronosticului. Cei mai optimiști dintre ei și-au făcut apariția la cimitir după vreo două săptămâni de la deces. Ceilalți au așteptat să se mai apropie sorocul. În orice caz, în ziua când s-au împlinit exact cele patru luni, toți

1 700, plus un număr aproape egal de «invitați», s-au îngrămădit în jurul lăcașului, care, în loc să fie de veci, era provizoriu.

Dar iată că termenul fatidic a trecut și Braham nu și-a făcut apariția. Oamenii au mai așteptat: cine știe, poate că pe lumea cealaltă ceasurile merg după alt fus orar. S-a scurs așa o zi și o noapte. Braham refuza să învie. Decepționați, adepții lui s-au îndreptat spre casă.

Care nu le-a fost însă surpriza când, peste alte vreo două luni, au aflat din ziare că profetul trăiește. Nu pe bază de înviere, e drept. Braham simulase accidentul cu automobilul, ca să poată pune mâna pe cei 16 000 de dolari — fondurile sectei.

Indignați, foștii lui credincioși l-au dat în judecată. Dar tribunalul din Jefferson l-a achitat, refuzând să-l treacă în rindul escrocilor. În motivarea sentinței există fraza: «O sectă este o întreprindere ca oricare alta și, sub motivul neîndeplinirii unor făgăduieli, nu se pot aduce atingeri principiului liberei întreprinderi».

UN ZIARIST NEDUMERIT

Poate că pină la urmă Larry Hughstone s-a lămurit. La proces însă n-a putut înțelege nici în ruptul capului ce crimă făptuise.

Și totuși era simplu. Hughstone este ziarist — mai precis corespondentul la Salisbury al săptăminalului londonez «Sunday Times». Care e datoria unui ziarist rhodesian? Să scrie de bine despre guvernul lui Ian Smith. Hughstone n-a respectat porunca numărul 1 din decalogul gazetarilor de la Salisbury. Deci, una la mină.

Nu că a scris de rău. Dar corespondentul lui «Sunday Times» s-a apucat să ia niște interviuri. Ca ziarist aib avea dreptul să se adreseze oricărui cetățean, cu o singură condiție: să aibă aceeași culoare de piele. Or, Hughstone a pus niște întrebări și unui negru. Deci, al doilea delict!

E drept că printre întrebări nu figura nici una de genul: «Ce părere aveți despre politica rasistă a lui Smith?». În schimb, existau altele, la fel de explozive: Ce vîrstă aveți? Ce școală ați urmat? Ce meserie faceți?

Chestionarul vi se pare inocent? Atunci citiți răspunsurile. La întrebarea întâia: 12 ani. La întrebarea a doua: nici una. La întrebarea

a treia: salahor. La un loc — ultimul și cel mai grav delict.

— Vezi mata, i-a explicat cu blindețe magistratul nedumeritului Hughstone, de aceea te afli la judecată. Cum nu ți-ai dat seama cit de subversiv e interviul? Oricine-l citește deduce că în țara noastră copiii de africani nu pot să învețe și sint obligați să muncească de la o vîrstă extrem de fragedă...

— Păi asta-i și cazul! a strigat Hughstone. Abia trei la mie din copiii de africani sint absolvenți ai școlilor elementare.

De pe chipul magistratului a pierit orice urmă de blindețe:

— Aha, prin urmare recidivezi!

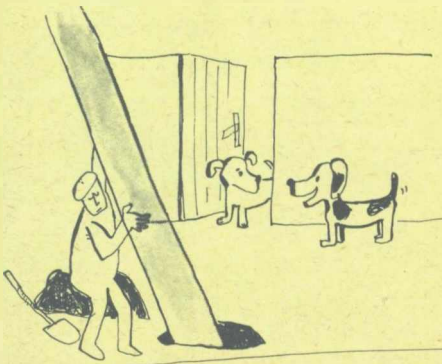
Și pe un ton glacial a pronunțat sentința:

— Un an închisoare corecțională.

Poate că de-a lungul celor douăsprezece luni în care va sta în celulă, Hughstone se va lămuri definitiv. Se va lămuri că una este realitatea din Rhodesia și alta este imaginea pe care trebuie s-o aibă lumea despre ea.

N. GĂLĂȚEANU

M. STĂNESCU

— Oho, o să ai un stîlp nou! Cînd îl uzi?

Stagiarul Cătănuță

(urmăre din bag. 3)

răspunse incurcat Paulică, dar vedeți... fabrica cealaltă e mai aproape de casă.» «E cu puțință, tovarășe Paul, să părăsești întreprinderea care te-a trimis la specializare?» «Nu-i cu puțință, dar vedeți... la voi am fost trimis anul trecut, pe cînd acolo, abia vor să mă trimită!» «E omeneste să pleci din întreprinderea care ți-a dat locuință, iubite Cătănuț?» «Nu-i omeneste, tovarășe director, dar vedeți... toți sintem supuși greșelii. Și greșeala mărturisită e pe jumătate iertată... Eu v-am mărturisit deschis, tovarășe: semnați-mi transferul și iertați-mă.» «Dar gîndește-te, fabrica noastră are nevoie de un specialist ca dumneata, Paulică dragă!» «Fără familierisme, tovarășe inginer-șef...»

Într-un tîrziu directorul, bătînd nervos toba cu degetele pe cristalul biroului, hotărî:

«Nu băiatule, orice s-ar întîmpla, nu-ți dau transferul! Clar?»

Cătănuț rămase cîteva clipe descumpănit, apoi, cu ochii plecați, adăugă stîngerit: «Aveți dreptate, tovarășe director. De altfel trebuia să-mi dau seama de la început că nu aveam dreptul să vi-l cer!...»

În birou se produse o animație, ca să zicem așa, optimistă. Se auziră și cîteva glasuri: «Bravo Paulică! Știam c-o să revii!» «Fabrica noastră te-a crescut!» «Dă-l încolo de transfer!»

Cătănuț, cu capul plecat în continuare, îngînă roșind:

— Da, tovarășe director. Am greșit. Aceasta nu e o rezolvare cinstită. Rupeți transferul. Rupeți-l bucățele. Așa... Și vă rog să-mi primiți demisia...

De-ale Bucureștiului

Cu ani în urmă devenise ceva obișnuit să auzim, prin ferestrele deschise, un glas care, din stradă, emitea pe o lungime de undă răgușită, lapidarul anunț: «Sticle goale cumpărăm, sticle goaleee...». Și cine avea sticle de care vroia să se descotorosească, le vindea, după plictisitoare tocmele, gălăgiosului achizitor ambulant.

Acum însă ne-am modernizat. Locul acestui defunct personaj din schema vieții cotidiene a fost preluat de IRVA, unde, pe bază de prețuri stabilite, se pot vinde tot soiul de sticle și sticlute, după ce mai înainte le-ai spălat și le-ai dat jos eticheta.

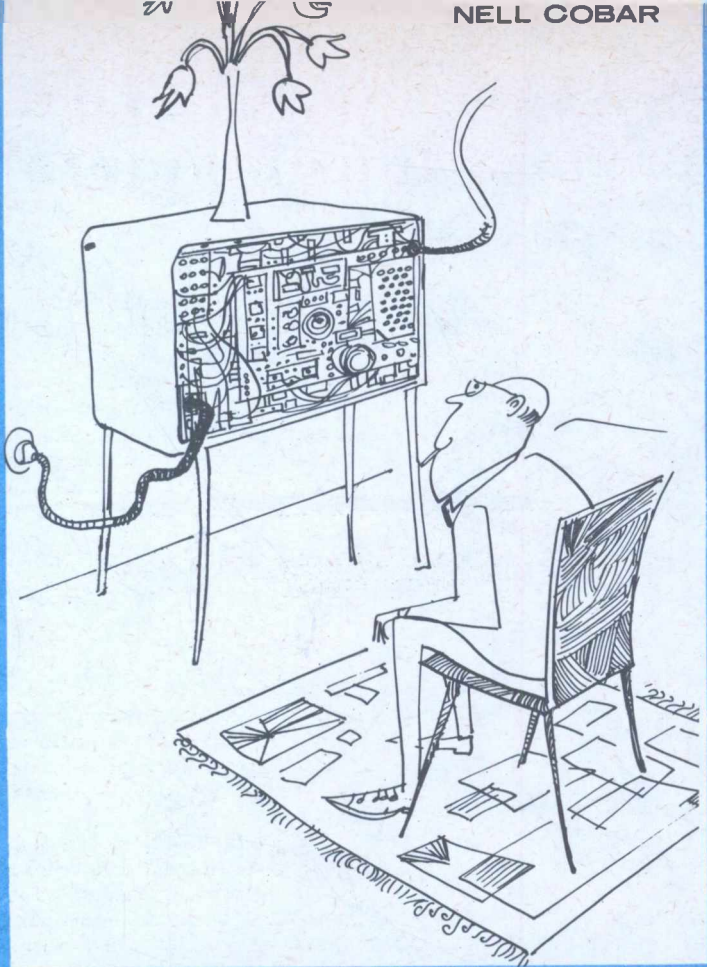
Dar cu sticlele astea nu vii dumneata la IRVA pentru că ori n-ai timp ori ești obosit. Sticlele sînt aduse la vînzare de obicei de mama mare sau de o septuagenară mătușă, eroină care de regulă nu lipsește din nici o casă.

Deci publicul cu care au în general de a face centrașii de la IRVA este format din persoane a căror perspicacitate și reacție spontană abia că mai licărește. Drept care se fac la unele centre IRVA niște învîrteli de te prinde amețala.

De pildă, într-o zi, mama mare sosește cu o sacoșă plină cu sticle la centrul de colectare IRVA nr. 78 de pe calea 13 Septembrie, unde remizier este «maestrul» Hălăciugă Grigore sau, să zicem, la centrul IRVA din str. Filiti nr. 13 «patronat» de Fraiberg Vasilica. Aici treburile se petrec cam așa: mai întâi, centrașul o primește cu zîmbetul pe buze. Apoi se pornește să facă o involburată... gargară de socoteli, la sfîrșitul căreia, bunicuța primește contravaloarea bine... ciobită a sticlelor predate. Totuși, mama mare pleacă convinsă că n-a fost înșelată, că tare mai aveau — vorba ei — privirea senină prea cinstiții centrași...

Așa că n-ar strica să se intensifice controalele pentru că — să nu ne fie cu supărare — în materie de prețuri fixe, la centrele de colectare a sticlelor se cam... încurcă borcanele!...

DAN MANOLESCU

Constructorul de televizoare în timpul programului: — Grozav funcționează, dom'le!...

TICĂ, RICĂ ȘI PIRAȚII UN ROMAN ÎN ILUSTRATII.....

de ADRIAN ANDRONIC

Zăbind un vas străin, pirații îl abordează în speranța că îl vor captura

Somația

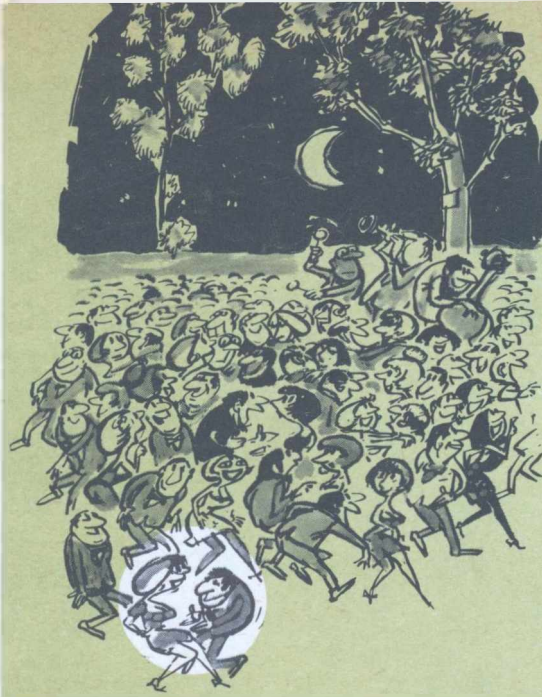
Variantă la fabula «Scripca și iepurele» sau ilustrație la parabola «Vrei, nu vrei, bea Grigore».

Cetățeanul Andrei Claudia din București, str. Intrarea Vișinilor nr. 1, a primit o somație cu antetul: «Executorii judecătorești de pe lângă O.C.L. Confecția București, str. Blănari nr. 13» și cu următorul cuprins: «Vă somăm ca în termen de trei zile... etc... să vă prezentați la Biroul rate-urmării... etc... să ne achitați ratele prevăzute în titlul executor din anul 1963 al sentinței numărul... etc... în sumă de 2 256 lei plus dobânzile de întârziere pe timp de trei ani. În caz contrar, se va proceda la... etc... etc...».

Primind această plăcintă, cetățeanul a incremenit. Știa că nu cumpărase nimic în rate de la O.C.L. Confecția și nu datoră nimănui nici un ban, dar somația era somație. O somație e un lucru serios. Îngrijorată, s-a învoit de la slujbă și s-a dus, cu inima palpitând, la adresa din somație.

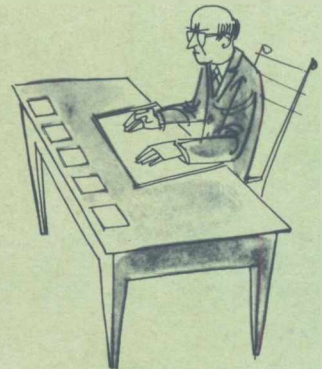
Acolo a fost însă primită cu zîmbetul pe buze de doi funcționari foarte gentili: tovarășul executor judecătorec Abramovici Zigmund și tovarășul șef al biroului rate Sibana Ion. Amîndoi, foarte amabili, i-au spus: «Nu fiți îngrijorată, tovarășă. Nu ne datorăți nimic. Ne datorează acești bani un cetățean Balcan Marin, care a locuit unde locuiți acum dv., dar fiindcă nu mai știm unde domiciliază actualmente, v-am somat pe dv. să veniți aici ca să ne spuneți dacă știți ceva de urma lui». «Nu știu nimic» a răspuns, uluită, somata. Apoi a întreat, indignată: «Pentru asta m-ați deranjat?». La care, cei doi funcționari gentili au răspuns zîbind: «Nu face nimic. Noi sintem amabili, nu ne supărăm dacă nu ne puteți da nici o relație». «Și totdeauna procedați așa? (i-a mai întreat dînsa). De cîte ori vă dispăre cîte un datornic, somați alte persoane, care n-au nici un amestec, să se prezinte la dv. spre a vă da relații?». «Totdeauna!» au răspuns dînșii, candid, și au condus-o cu amabilitate pînă la ieșire. N-aveți impresia că procedul tovarășilor de la «Confecția» e prost croit? Măcar dacă ar băga-o pe minecă...

C. CRISTACHE

Examenul examenul...

— De ce nu încerci metoda mea? De exemplu: Lavoisier s-a născut cu 236 ani înaintea primului concert de la San Remo, Newton cu 230 înaintea apariției beatlesilor, Laplace...

— Îmi dați voie să-l trag el?

— Tovarășe profesor, nu vă mai rețin! Vin la... toamnă!!!

Desene de MATTY și V. VASILIU

BANI... ÎN DRUM!

La unele grupuri de șanșiere ale Trustului de construcții edilitare și hidrotehnice Dobrogea se obișnuiește ca să fie trimiși diverși delegați în țară, pentru angajare de lucrători. Acestor trimiși li se încredințează și un număr de foi de drum, în alb, pentru a avea cu ce să călătorească spre șantiere eventualii angajați. Numai că acești trimiși trebuie și aleși, și nu luați așa, cu ochii închiși, burdușiți cu foi de drum și trimiși în deplasare. Pentru că atunci cînd nu sînt bine cunoscuți se întimplă ca în cazul lui Tețu Petre, căruia Grupul 2 șantiere Dobrogea i-a încredințat foi de drum valorînd 9 480 lei, deși acesta era el însuși angajat de numai o lună de zile. Tețu, a luat foile de drum și p-aci ție drumul. Și-au dat oamenii seama într-un tirziu că, la fei ca mortui de la groapă, Tețu nu se mai întoarce. Și tot

acest Grup 2 a mai avut un proaspăt angajat, Moldoveanu Ion, pe care l-a trimis după personal. I-a încredințat și lui foi de drum în valoare de lei 1 471; omul a plecat și cînd o să se întoarcă o să vă spun.

La Grupul 1 șantiere Dobrogea au fost 7 cazuri de «întindere» cu foi de drum în valoare de lei 4 432. Dar interesant este faptul că la o verificare s-a constatat, la 6 din cele 7 cazuri, că în aceeași zi în care au fost angajați, oamenii au și primit maldăre de foi de drum, așa, pe ochi frumoși, și trimiși în deplasare. Aceste 6 cazuri însumau 4 003 lei trimiși în deplasare și neîntorși.

Este, credem, clar ce merită acei responsabili care au o asemenea grijă de banul obștesc: foi de drum.

STOCURI PESTE STOCURI

G.A.S. Cernavodă, «bine» gospodărită de directorul ei (tovarășul

Cocoșilă Gheorghe), pe lângă grînele recoitate în ultimii ani, a agonisit și o frumoasă recoltă de... troace și alte materiale (ambalaje, mobilier, insectofungicide) depozitate în stocuri masive, care — în termeni contabilii — sînt «fără mișcare» și de prisos, iar după o ultimă evaluare însumează 239 000 lei.

Se întocmise, în octombrie 1965, un plan de măsuri pentru lichidarea acestor stocuri, dar pînă în prezent nu s-a aplicat nici o măsură din acel plan, rămas strict formal, numai pe hîrtie.

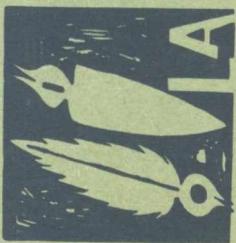
După cum merge treaba se pare că mai mult succes s-a obținut în realizarea unui plan de stocuri pentru lichidare de măsuri.

TRACTOR ABANDONAT

«Stația utilaj construcții transport» (a «Întreprinderii nr. 6 de construcții și montaje» din Craiova, str. Alexandru Ion Cuza nr. 47) a de-

C. CRISTOBALD

IA CATASTIF

POSTA REDACTIEI

PARASCHIVESCU CONSTANTIN — BOTOȘANI

«Educația» dv. lasă de dorit: prea multe expresii urite.

PAVLIUC VALERIU — LOCO, DIACONU DORU — LOCO. BARKOCZY VERONICA — BAI A MARE

Mult zgomot pentru nimic!

MANTOIU EUGEN — SINAIA

«Visul» s-a mai repetat. Poate vă treziți cu alte teme.

GROZA EMIL — ORADEA

«Odată în viață» — Și nici atunci...

TITU LAZĂR — CLUJ

*De n-ai fi tu
numele copacilor ar rămânea
înscrise ca un sunet pe
portativul dorului în timp ce ar aura
un sens care
și-ar pierde aripa dreaptă
și s-ar învîrți în jurul său
bolnav.*

Noroc că ați scris în motto următoarea indicație: «aceste versuri combat birocracia». Altminteri am fi crezut că sint adresate... buietinului meteorologic.

TĂRBESCU VASILE — TUPILAȚI — BACĂU și BĂRBULESCU PETRE — LOCO

Dacă vreți să nu vă mai luăm din scurt, nu ne mai trimiteți poezii lungi.

MARCU OLIVIU — TG. MUREȘ

«Primăvara» dv. a sosit... prea târziu. Lăsați-o să hiberneze.

GLINIASTEI HORIA — CONȚEȘTI — PITEȘTI

Adresantul e... prea cunoscut. Trimiteți altceva.

MIHĂILESCU GH. — IAȘI

«Dialogul cu Tremurici»... s-a prăbușit.

TĂUTU EROFEI — LOCO

Se întâmplă foarte rar ca un poet să recunoască singur că nu are talent. Trimiteți simple sesizări și vă vom ajuta cu plăcere.

SIRETEANU CALOMFIR — SIBIU

Citiți răspunsul dat tovarășului Tăutu Erofei. Cu singura deosebire: dv. aveți talent, dar nu se vede...

NEICULESCU D. — TULCEA

Nu mai consumați umorul în scrisori. Materia primă în acest domeniu trebuie distribuită cu... cap.

CONSTANTIN LAURENȚIU — LOCO

N-are rost să înfiați muzele altora decît dacă sint... majore.

MIRCEA R. — PIATRA NEAMȚ

Procedeu umoristic mult prea vechi și ușor. Ușor de... respins.

DURAC ALEX. ION — TÎRGOVIȘTE

Morala nu este clară. Limpeziți-o ca să puteți scăpa de pete.

TUDOR LUCIAN — SUCEAVA

Glume aveți! Așteptăm însă materiale pe teme mai... serioase.

VĂRAN ION — ARAD

S-a mai publicat un subiect asemănător despre tramvaie. Reveniți cu... troleibuzul.

POPA GHEORGHE — LOCO

Nu ne mai trimiteți «idei» pentru caricaturi. Mai ales de genul acesta:

«Un cetățean cu umbrela merge pe sub streșinile caselor cu umbrela deschisă, iar alți trecători fără umbrelă îl ocolesc trecînd prin ploaie».

GURAN GH. GHEORGHE — LOCO și LEAHU TRAIAN — RÎȘNOV

Prea retorice. Schimbați tonul și poate vom auzi de bine.

CRISTEA FLORIN — IAȘI

Sinteți pe drumul cel bun. În curînd veți ajunge la destinație.

POPA D. ION — CURTEA DE ARGEȘ

Ne întrebați dacă desenul dv. este la înălțime. Da. Este foarte... departe de ceea ce ar trebui să fie.

ARVINTI VALENTIN — MANGALIA

Tematica epigramelor e veche (exemplu: vinătorul care împușcă francul). Una dintre epigrame are o greșeală de logică:

*Cîștigi mult la loterie
Și joci mereu 'nainte.
Mă gîndeam: ce-ar fi o dată
Să cîștigi și-un dram de minte?*

Un om care joacă la loterie pentru că, după cum spuneți, cîștigă mereu, are minte cit să mai dea și altora...

COSTACHE NICOLAE — ORȘOVA

Trei, Doamne!!! Și toate trei...

SALCÎM GEORGE — PETROȘANI

Aveți niște idei năstrușnice. Nu-mi pot imagina deloc cum ar putea să arate o epigramă cu... mustăți:

*Unui frizer
Ție-ți fac o epigramă
Cu mustăți și ceva barbă
Și de nu vrei s-o primești
Te invit s-o bărbieresti.*

Cu alte cuvinte, este vorba de o epigramă... trasă de păr.

Deocamdată, nu:

Șuța Constantin — Satu Mare, P. Marius — comuna Cătunele-Băilești, — Răileanu Virgil — Panciu — Sever Alex. — Brașov — Rosu Gheorghe — Brustova — Bacău — Monea Costin — Ploiești, Cașu Grigore — Loco, Andreescu Jeni — Cîmpina, Virgolici E.N. — Alba Iulia, Cojvăneanu Radu — Botoșani, Cojocaru Ion — Iași, Rădulescu D. Dumitru — Mangalia, Hrubaru Ion — Constanța, Bodescu Florian — Brașov, Teodorescu Vasile — Loco.

plasat în Lugoj la construirea unui siloz de cereale, între alte mașini și utilaje, un tractor «Universal 26» cu numărul de circulație 66473 OL.

După terminarea lucrării, tractorul n-a fost însă readus la atelierele întreprinderii din Craiova. A fost lăsat în părăsire, în Lugoj, luni de zile (din toamnă pînă în primăvară), nins, plouat, prăfuit și ruginit.

Pentru această ispravă (și pentru altele) principalul vinovat, șeful de coloană Bălașa Constantin, a fost îndepărtat din unitate, prin desfacerea contractului de muncă.

Socoteală dreaptă: el a abandonat tractorul, întreprinderea l-a abandonat pe el.

UNIFORME DIFORME

Dacă o să găsiți la magazinele de confecții sortimentul «uniforme școlare» și o să vă mirați de ce nu

arată nici a uniforme, nici a școlare, de mototolite ce sint, o să primiți explicația următoare: ele cînd ies din fabrică, arată așa cum e normal, ca noi, dar «Fabrica de Confecții» din Focșani le ambalează în așa fel, încît ajung la magazine, ca vechi. Adică, respectivele uniforme, în cazul de față, sint împachetate în hirtie, o foaie de carton deasupra, una dedesubt, o sfoară, și dacă mai adăugăm la asemenea ambalaj multiplele manipulări pînă ajunge uniforma în magazin, aproape că ne mirăm cum de nu ajunge bucăți.

Nu știm cine este inventatorul acestui sistem nou de ambalaj, în orice caz noi optăm pentru o altă soluție. Desigur, este destul de complicat să găsești imediat o nouă metodă de a ambala o haină, dar am aflat că un ingenuos inventator lucrează tocmai acum la definitivarea unui nou ambalaj.

Din cite au transpirat pînă ia noi, se pare că este vorba de o cutie.

ADIO, PROTECȚIE!

La «Întreprinderea de reparații și gospodărire a utilajelor» (pendinte de Ministerul Energiei Electrice) s-au incredințat anumitor salariați — ca la multe alte întreprinderi — diferite scule, materiale și echipamente de protecție a muncii.

Acești salariați, cînd erau schimbați din munca respectivă într-o alta care nu necesita asemenea inventar, sau cînd plecau din unitate, erau obligați să predea pomenitele scule și echipamente. Foarte mulți însă nu le-au predat, iar serviciul care răspunde în întreprindere de acest capitol nu s-a preocupat de problemă.

Rezultatul: în momentul de față, la numita întreprindere, pagubele provocate de nerestituirea sculelor și a materialelor de protecție, încredințate diversilor salariați plecați din unitate, se ridică la peste 80 000 lei.

În aceste condiții, aproape nici nu mai există în întreprindere echipamente de protecție, — încît persoanele răspunzătoare de aceste pagube, cînd vor fi chemate să dea socoteală, nu vor putea umbla cu... protecție.

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

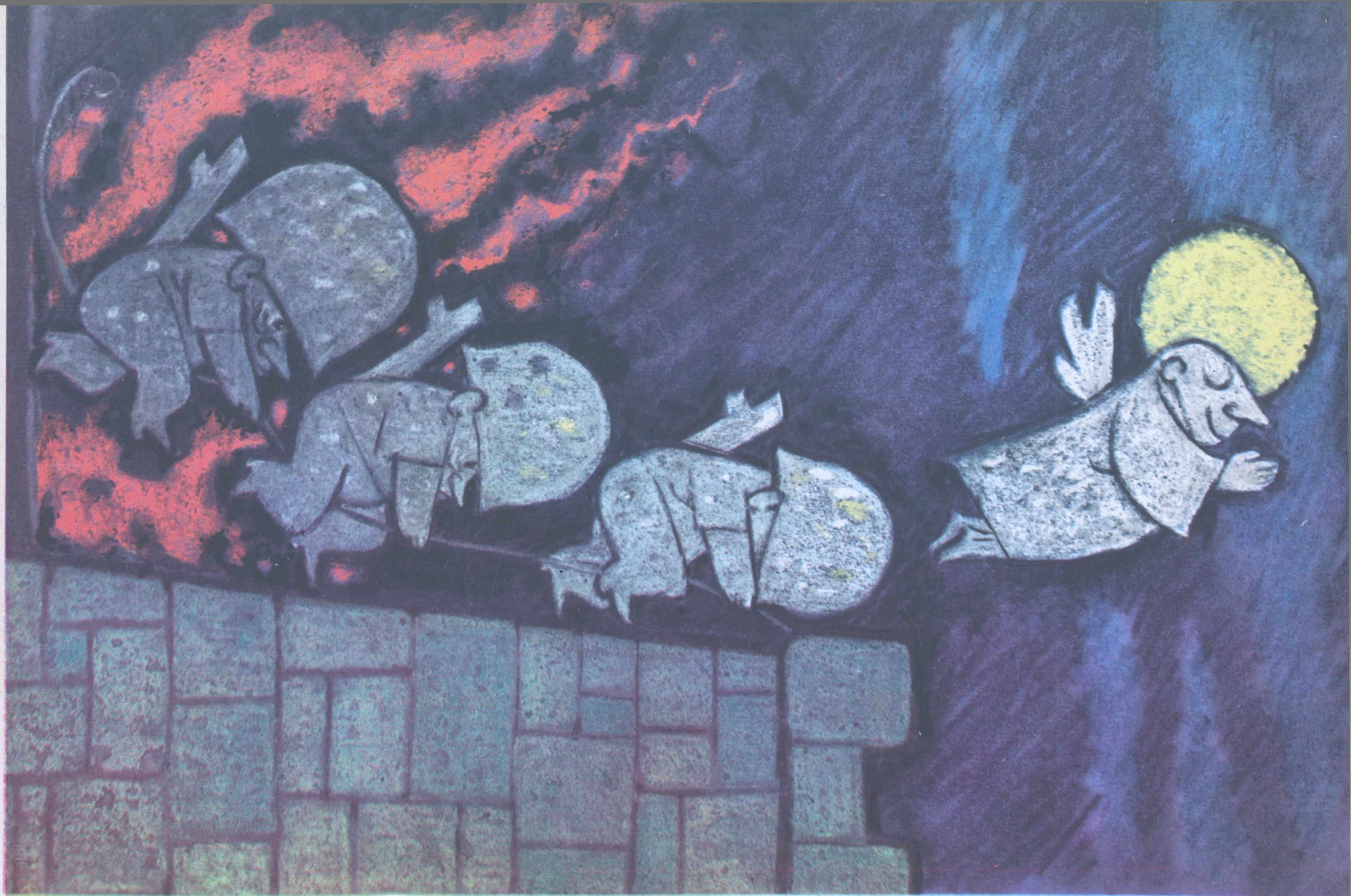
Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Scitei”

44.601

EUGEN TARU —
Din Expoziția Anuală de Grafică 1966